

at den ved Loven maatte fastslaae, at denne Commissions Afgjørelser ikke kunde undergives Domstolenes Kjendelser, og at der ikke engang, som vi ellers ofte i lignende Tilfælde have bestemt, skulde være nogen Overerstatningscommission. Lovgivningsmagten har fundet, at der maatte gives den Erstatningscommission, der blev nedsat, fuld Myndighed til endelig at afgjøre disse Sager. Endelig er der ganske sikkert i Lovens § 7 aabnet Leilighed for Erstatningscommissionen til at gjøre Indstilling til Finantsministeren, om Erstatning i Tilfælde, der ikke laae bestemt under Lovens Ord, men dog under Lovens Aand. Lovgivningsmagten har altsaa sagt, at Erstatningscommissionen skal afgjøre de enkelte Tilfælde; det er ikke rigtigt at give Recours til Domstolene, det er ikke rigtigt at nedsette en Overerstatningscommission, Sagen skal dermed være endelig afgjort; men der kan komme Tilfælde, som selve denne Domstol — Erstatningscommissionen — anerkjender det for usikkert, at der kan tages Hensyn til, men som Loven ikke giver den Ret til at afgjøre, og dem kan den henvise til Finantsministeren. Nu komme disse Andragender til os, og det kan ikke nægtes, at en Henviisning af dem til Finantsministeren vil sige det samme som en anbefaling, at vi i disse Andragender finde Meget, der bør tages Hensyn til. Jeg tiltroer ikke mig, ikke Udvalget og ikke Næstsdagen at have Midler ihænde til at kunne gjøre det rette Skjøn her, til at kunne være, hvad jeg vilde kalde, Overerstatningscommission, Andet er det ikke, naar vi bevilge Andragenderne, Andet er det ikke, naar vi henvise dem til Ministeren. Jeg vil indrømme, at den ærede Ordfører har kunnet sætte sig meget nøie ind i Forholdene, jeg anseer det for muligt, ja for sikkert, at han der, hvor han har udtalt en temmelig sikker Dom over Forholdet, har været fuldstændigt paa det Rene og maaskee har truffet det Rette; men det er urigtigt, naar Udvalget og Thinget beræfter paa et eller flere enkelte Medlemmers Skjøn, om det end anseer dem for nok saa dygtige og deres Skjøn for nok saa rigtigt, vil kuldfaste, hvad det selv har besluttet ved at sige: Denne Lovs Tilfælde kunne kun afgjøres ved den Domstol, vi selv have nedsat,

ved Erstatningscommissionen. Denne Sag kan afgjøres ved den Domstol, vi selv have ansat, ved en Erstatningscommission. Denne Sag er jo allerede ved en anden Leilighed meget vidtløftigt bleven behandlet, men jeg maa dog igjen komme tilbage til med et Par Ord at omtale, hvad der dengang blev sagt, at man maa huske paa, hvorledes denne Erstatningscommission var sammensat, nemlig, at den ikke alene bestod af Statens Embedsmænd, men af to andre Mænd. Man tog netop udtrykkeligt Hensyn til at vælge en Borger, der ikke stod i noget Forhold til Staten som Embedsmand, der kjendte Forholdene i Sylland meget nøie, og som man ogsaa meente snarere var interesseret i at kæmpe for de særlige Interesser, end i at være for streng. Jeg skal naturligvis ikke videre indlade mig i Detaillen af denne Discussion, men jeg vil blot fastholde, at for mig staaer det som principmæssig aldeles urigtigt, at henvise noget af disse Andragender til Finantsministeren, thi man maa huske paa, at det vil ikke blive ved de 13 Andragender, vi her have. Det er en Selvfølge, at disse ville faae en overordentlig Mængde efter sig. Jeg finder det i høieste Grad ubilligt, om Thinget, naar ikke den af Finantsministeren ansatte Autoritet selv har givet Anledning til at fremkomme med hderligere Forslag, fra sin Side vilde anbefale disse Andragender, selv om jeg ogsaa maa indrømme, — jeg har forøvrigt ikke sat mig ind i Detaillen af dem — at der kan være enkelte af de nævnte Personer, der kunde trænge til Smødefommen, men jeg finder det principmæssig i høieste Grad forkasteligt at stemme for en anbefaling af disse Andragender.

Formanden: Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Sylv. Jørgensen: Jeg frasalder Ordet, idet jeg i det Væsentligste kan henholde mig til, hvad der er udtalt af den foregaaende Taler.

Formanden: Folkethingsmanden for Viborg Amts 3die Valgkreds har Ordet.